

Издава три пъти седмично
в неделника, среда
и петък.

АБОНАМЕНТА Е:
Годишно 150 лв., 1/2-год.
80 лв., 3-месечно 45 лв.

Абонамента започва на
месец 1-во число отъ ме-
сеца. — Писма предплати

ТЪРГОВСКО ПРОМИШЛЕНА ЗАЩИТА

Вестникъ за търговска и индустриална защита и информация.

Редакторъ - издателъ: П. Д. Драгулевъ.

Телефонъ № 281.

Ценитъ за обявѣта е:
За кв. сантиметр 2:50
лв. за година, 5:00 лв. за една
публикуване; баланси, решени-
я, циркуляри и пр. отъ
коди по 1:50 лева; ре-
гистрация на търговски и
индустриални фирми 10 лв.

Всичко що се отнася до
вестника се адресира до
„Търговско-Промислена За-
щита“, Варна, „Венчакъ“ 8.

Пловдивска Популярна Банка

Кооперативно Сдружение за Кредитъ и Доставка
ПЛОВДИВЪ — БЪЛГАРИЯ.

Основана на 1 Декември 1913 год.
Къмъ 31 Мартъ 1927 год.

Капиталъ	лева 21,609,940.—
Разни резерви и фондове	лева 8,288,683.49
Всичко	лева 29,898,623.49
Влогове срочни и безсрочни	лева 30,437,996.35
Пасивентъ	лева 50,546,950.30

Членове: лични и колективни 3093.

Телеграфенъ адресъ: Популярбанкъ — телефонни постове
№ № 227 и 535 — Клонъ Пловдивъ — кварталъ
Филипово — телефонъ № 164.

П. Драгулевъ.

Какъ станахъ вестникарь.

Добрият и неспирно труди-
ция се колега, г. Бърисъ Са-
кжзовъ — също преживялъ
отъ отдавна войчките мъжи и
отдадения на провинциалния
журналистъ въ упражнението
на професията — съ привет-
ственното си писмо, което ми
е отпраща и за което отъ
душа му благодаря, ме постави
въ невъзможността да отка-
жа отъ да разкажа: какъ азъ
съмъ билъ едновременно „и
писачъ на статии, и хроника-
рь, и събирачъ на абонати,
и коректоръ...“ (а отъ себе
си ще прибави: и носачъ на
вестника отъ дома — админи-
страцията въ кухнята — до по-
щата) Какъ е станало всичко
това и то въ единъ периодъ
отъ 45 години?

Преди да отговоря на лю-
бопитството на колегата г. Са-
кжзовъ, а, може би, и на
любозителющите четци, мис-
ля, умѣтно е най-първо да
разкажа малко, какъ и
защо станахъ вестникарь.
Смѣтамъ, че тия двата въ-
проса сж свързани единъ съ
други и че съвместното имъ
изяснение ще даде едно по-
добро осветление какъ преди
40—50 години се вербуваха
българските вестникари изъ
тъмнинитъ не само на про-
винцията, а даже и въ сто-
лицата. За всички важнитъ
беше единъ и омицъ.

Въхъ малкъ охлебенъ чи-
новникъ при Софийскитъ
окр. съдъ, но въ дълго те-
чение бѣхъ по движението на
процеситъ въ съдебната зала.
Това бѣше въ 1881 год. Ра-
портъоръ единъ отъ генерал-
скитъ в. „Балканъ“ ме за-
моли да му давамъ къси бе-
лѣжки за по-важитъ углавни
процеси, които сѣда разглеж-
да и решава. Не виждахъ

нищо лошо и нищо трудно въ
това и станахъ, тъй да кажа,
рапортъоръ на рапортъора на
генералъ Соболевия органъ.
Рапортажа ми постигаше ли
цельта си или не — това не
мога да кажа, защото нищо
отъ рапортъораното отъ менъ
не мина презъ рѣшетъ ми да
го прочета, по простата при-
чина, че никакви вестници не
четѣхъ, а и 10 тѣхъ стотинки,
които бихъ далъ да си купя
да чета вестникъ, смѣтахъ за
безвъзвратно и напразно из-
губени. Добре, но у менъ „да
драца“ по-малко, стана на-
викъ и въ 1882 год., като
дипломатъ, почнахъ да търся
вестници, въ които самъ на-
право да сътруднича, като
рапортъоръ или дописникъ.

Никоиния Т х Станчевъ
еъ своя в. „Славянинъ“ ми
оказа пълното свое гостоприм-
емство, при едно условие: че
ще пиша само добро за ли-
бералитъ и че ще „изяснямъ
на язе „безопасно“ кирливитъ
ризи на консерваторитъ“. Ра-
ботата, като дописникъ за-
почнахъ и всичко, което бѣше
добро за либералитъ най-пре-
цизно го изреждахъ, до кол-
кото грамотността и опитно-
стта ми позволяваха. Добре,
ама да изяснямъ кирливи ризи
не можехъ и не знаехъ какъ.
Най-често, тѣ требваше да се
съчиняватъ и да се окрасяватъ,
а пкъ моята вестникарска
съвестъ, грамотностъ и опит-
ностъ въ ми достигаха и не
ми помагаша — като дойдеше
работата до клеимене, макаръ
и консерваторщината, тамъ
се заочнахъ, тамъ прѣговитъ
ми се прѣговаше като воевъкъ
и азъ или смогнахъ или не
казвахъ нищо за консервато-
ритъ. Редактора Т х Стан-
чевъ, вследствие на това, поч-
на да ме дезавуира и, най-

после, откази да се ползва
отъ сътрудничеството ми. Той
мисляше, че съзнателно зак-
ривамъ консерваторитъ.

Чувствувахъ се вече встра-
огенъ въ това да драца
и потърсихъ други
вестници да отволявамъ
страстта си. Но наскоро по-
лучихъ повишение въ длъж-
ността си и назначение въ
провинцията. Пътномъ за про-
винцията — за Разградъ, къ-
дето бѣхъ назначенъ — ми-
нахъ презъ Русе. Въ срещата
си съ редактора на в.
„Славянинъ“ обявихъ
ме се, пакъ подновихъ
отношенията си и азъ
поехъ сътрудничеството отъ
Разградъ. Добре и плавно
вървеше работата. Азъ по-
окършихъ черото си, горе-
долу, като вестникарь, кой-
то не дава прахъ да падне
върху либералима, а отъ
друга страна — ни лъчъ отъ
светлянка не допушахъ да
озари лицето на консерва-
тизма. Добре, но борбитъ въ
онова врѣме бѣха се тѣй
наострили, че вече се свеж-
даха до личнитъ нападки и
семеинитъ чернения на про-
тивнитъ — нищо свято да
не се оставя въ гжикитъ на
живота на противника, лично
или за семеиното му. И какъ
ди се случи тъкмо въ това
врѣме, че между двама съсе-
да еъ кщитъ си — Дмитрий
Радяновъ, голѣмъ търговецъ
и влиятеленъ партизанинъ ли-
бералъ, отъ една страна и
Петръ С. Куюмджиевъ, също
голѣмъ търговецъ и влиятел-
енъ партизанинъ консерва-
торъ — отъ друга, се породилъ
единъ процесъ, който се на-
рече „пуйка мохаребесъ“. Тоя
процесъ намисаше имената и
значности на госпоинитъ на
двата партизани, върви про-
тивници, защото се касаеше
до това, че едната отъ съсе-
дитъ г-жи откраднала пуйка-
та на другата съседка г-жа.
И тоя процесъ продължи поч-
ти 6—7 години да се експ-
лоатира въ взаимна вреда на
семеината чест на двамата
партийни противници. Азъ
застанахъ на почвата на за-
читане семеината чест на
едната и другата страна въ
процеса и об-ктивно изложихъ
позитивността на фактитъ. Ра-
дановитъ хора але ме нака-
лаха за тоя случай. Това
улови редактора на в. „Сла-
вянинъ“ и той повторно се
отказа отъ услугитъ ми.

Желанието ми да работя въ
тоя поле не огасна. Напро-
тивъ, повече се усели и азъ
замислихъ да създамъ вече
свой вестникъ. До като на-
правя това, обаче, било въ
мѣстнитъ вестничета, било въ
шуменскитъ, или въ други наъ
провинцията, давахъ по нѣ-
що. Въ 1885 год. бѣхъ вече

свободенъ гражданинъ на гр.
Разградъ. Първата ми работа
бѣше да създамъ свой вест-
никъ политико-общественъ И
създадохъ в. „Бѣлий Домъ“.
Съ тоя свой пръвъ вестникъ
— понеже „ритаяхъ срещу рѣ-
жени“, както казва послови-
цата — изпитахъ и първата
оладост на затвора. Напад-
китъ на тогози и оногози бѣ
ха най-любимото четиво на
четцитъ въ онова врѣме. За
да задоволи това чувство на
четцитъ си, писахъ противъ
тогавашнитъ разградски метъ
и ожда не ме пощади — ожда
ми на 15-дневенъ затворъ.
И азъ го излежахъ. Отъ тоя
затворъ на сетне, азъ не са-
мо се почувствувахъ „досто-
енъ“ но и „изпитанъ“ и „ка-
ленъ“ за борбитъ, вестникарь.
Едно разгневено чувство у
менъ заговори, исради неспра-
ведливото ми осжждане. Буй-
ната ми кръвъ закипя за бор-
ба и азъ всецѣло се посве-
тихъ на тая не много лесна
и радостна професия. Това
направихъ постепенно, но съ
пълно съзнание, че тукъ ще
оужа — по темперамента си —
по-добре и по-полезно на об-
ществото и на страната. От-
казахъ се отъ адвокатството,
което бѣхъ упражнявалъ по-
вече отъ 10 години, за да
стана „провинциаленъ“ вест-
никарь.

За вестникарското си ка-
чество и достойнство не съмъ
азъ тоя, който ще трябва да
говори. Но азъ съмъ вестни-
карь отъ оная епоха, когато
трудътъ всичко побеждаше
и всичко възнаграждаше
ако имаше постоянство. Вест-
никарь съмъ отъ 1882 год.,
а и издателъ съмъ отъ 1885
година. Първия мой собственъ
вестникъ е, както казахъ,
„Бѣлий Домъ“ — Раз-
градъ. Отъ тукъ почватъ
и всичкитъ мои вестникарски
патни и теглаза, на които
(като никой другъ провинци-
аленъ вестникарь) се натък-
нахъ, заради твърдата си во-
ля, уселения си трудъ и не-
поколебимото си постоянство,
съ които се рѣшихъ да вървя
напредъ, но никога не и на-
задъ — да създамъ трайно
единъ свой вестникъ, отъ
който да зависи и личната
ми сѣдбина и щастие.
Това постигнахъ, на-
захъ го, съ упоритъ трудъ
и постоянство, като разпре-
дѣляхъ и продаждавахъ да
разпредѣлямъ труда си ето
какъ: гѣгамъ да оижъ въ 11
часа; вдигамъ се за да пиша
статии въ 4 до 8 часа сут-
ринитъ; три гвамъ да събирамъ
сведения, да записвамъ аба-
нати, да никасирамъ, да тър-
ся реклами и обяви отъ 8
ч. преди обедъ до 6 часа сл.
обедъ; сѣдамъ да напиша
хрониката и другитъ отдѣли

за информация отъ 9 до 11
часа. Това е, когато подгот-
вямъ вестника за печатане.
Когато се отпечета,
залавамъ се да пиша или да
загѣвамъ адреситъ и да го
експедирамъ. Когато не се
намѣри момче да го отнесе
до пощата, отдѣлямъ врѣме и
за тая работа да я лично из-
върша. До тукъ, за вестни-
цатъ отъ политико-общественъ
характеръ, може да се каже,
че, като локално пласиранъ,
вървѣше съ по-малки трудове
и мъжи. Но азъ имахъ кура-
жа и опованието на себе си
да се ангажирамъ и съ вестни-
ци отъ стопанско-търговски
характеръ, дето вестникарина
не може и не бива да изомук-
ва отъ прѣгитъ си сведенията
за да съчинява новинитъ си;
дето, като чистото злато, пе-
чатата рѣжда не носи — дето
се искатъ и познания и до-
стовѣрни информации отъ цѣ-
лата страна за да бѣде инте-
ресенъ и необходимъ вестни-
кътъ за войчки стопански и
икономически среди въ всич-
ки градове и села — въ цѣ-
лото царство. Тоя новъ анга-
жиментъ ми създаде нови
трудоу и мъжи, безъ да ме
освободи ни отъ едно отъ
първитъ разпредѣления въ
работата. Той ми наложи въ
годината най-малко, по 4 не-
прекъснати пътувания въ
цѣлата страна, минимумъ отъ
по единъ мѣсець: а) за науч-
ване нуждитъ и живота на
самитъ мѣста; б) за пласи-
ране между по-широкитъ маси
вестника; в) за никасиране
абонаментитъ — нека се знае,
че азъ никога не си послужи-
жихъ съ агенти никасатори
или пкъ съ пощенскитъ пи-
салища за събиране суми.
Всичко до днесъ лично азъ
извършвамъ, като посещавамъ
всеки абонатъ въ провинция-
та не само да събера абона-
мента, що той ми дължи, а и
да се осведомя за мнението
му по общото въ мѣстото
стопанско и икономическо по-
ложение, или, ако той лично
има нѣкоя бѣда и нужда,
вестника ми да стане изразъ
на нея.

Така разбирамъ и така из-
пълнявамъ като вестникарь
азъ дългитъ си и до днесъ,
безъ ничие чуждо участие въ
трудътъ по списателската, ад-
министративната, експедитор-
ската и никасаторската орга-
низация. Бѣха години преди
войнитъ, когато в. „Търгов-
ски Фактъ“, излизащъ 4 пъти
седмично — 2 пъти въ Вар-
на и 2 пъти въ Бургасъ на
годиница 63/95 — цѣлъ се
издаваше съ материалъ, пи-
санъ и подготвенъ отъ менъ
— по нѣмале врѣме и мѣсто
другаде — въ по голѣмата си
часть, по треносетъ вечеръ,
пътувайки. Такива случаи не

бъха редки, тѣ бѣха най-обикновенни въ онова врѣме, при единственото изключение, че като коректори и редактори сж ме замѣтвали 2 лица — едно въ Варна и едно въ Бургазъ. Въ онова врѣме, както и сега, въ много случаи, азъ съединявахъ и съединявамъ денятъ съ нощта само въ работа — денемъ извършвамъ работата, която може само презъ деня да се върши въ мѣстото, което съмъ посетилъ. Нощемъ пътувамъ за друго мѣсто да изпозувамъ нощта въ желѣзницата за почивката си отъ дневната умора, да напиша кореспонденцията си и да спиѣмъ на другия денъ на друго мѣсто за нова дневна работа. Имало е случаи, че въ единъ воаяжъ отъ цѣлъ мѣсецъ да се спра за нощуване въ хотелъ — ако е въ южна България, въ Чирпанъ, а ако е въ северна България, въ Русе или въ Търново — едва въ 15-тѣхъ, а най-много въ 10-тѣхъ дни единъ пътѣито по крайна необходимостъ. Единственитѣ мѣста, въ които се задържахъ за повече дни — по нѣкога и за 5—6 дни — бѣха и сж Габрово, Сливенъ, Русе, София, Бургазъ, Пловдивъ, дото винаги съмъ ималъ най-многобройни абонати и дото търговията и индустрията не се поддаватъ на бърво и лесно проучване и разкриване всички болки и нужди, които би дали материяла за единъ вестникъ. Само така моитѣ собствени два вестника „Търговски Фаръ“ и „Търговско-Промислена Защита“ просъществуваха 21 години и за менъ днесъ съставляватъ единъ неопенимъ мораленъ капиталъ.

Съ това отговорихъ на въпросъ и задоволихъ, вървамъ, любопитството на уважаемиятъ колега г. Б. Сакъясъвъ. Но за мѣрило на усиления трудъ, положенъ отъ менъ въ вестникарското поприще, нека назова: а) вестницитѣ, които азъ съмъ издавалъ и б) вестницитѣ, за които си спомнамъ, че съмъ участвувалъ като сътрудникъ. Издавалъ съмъ: в. в. „Бѣли Ломъ“, „Българска Македония“, „Странджа“, „Нова Ера“, „Будителъ“, „Право“ („Ирауаукъ“) българо-арменски, „Варненски Търговски Вестникъ“, „Търговски Фаръ“, „Търговско-Промислена Защита“ и „Работодателска Защита“.

Сътрудничихъ въ „Ваканъ“, „Славянинъ“, „Напредъ“ (като кореспондентъ) на покойния Г. Кърджалевъ, „Народно Съзвание“, „Шуменъ“, „Съгласие“ (София), „Светлина“, „България“ (кореспондентъ), „Куриеръ“, „Хукукъ“ („Право“), „Н. Епоха“, „Черноморска Поща“, „Равнасъ“ и др. провинциални вестници въ Разградъ, Добричъ и др.

Отъ това повече не можахъ да направя. Но отъ направеното, за себе си съмъ доволенъ.

И, мисля, имамъ право да се омѣтамъ доволенъ, защото

на насъ старитѣ журналисти се падна жребия да оремъ трънливата и каменната пива въ полето на провинциалната журналистика; намъ първи се наложи да копавемъ и коренимъ дълбокитѣ дълбови коренаци на тъмнината и невежество въ провинцията; ние, самобитнитѣ провинциални журналисти, бѣхме натоварени да изнесемъ на равнината по мъжния стрѣменъ пътъ кръота, тежкиятъ кръстъ на просветлението и да го извазимъ отъ тъмнината на невежеството. Ние можемъ да бъдемъ доволни отъ малкото направено.

Младитѣ, тѣ има да работятъ на изравненото вече поле и нека работятъ, нека творятъ повече и много повече отъ насъ. Това за тѣхъ ще е слава!

Телеграми:

София. Петръ Драгулевъ, Варна.

Работихте съ безстрашие. Свършете съ доблестъ!

Инженер-архитектъ Г. Козаровъ Керемически индустриалецъ. — о —

В. Търново. Петръ Драгулевъ, Варна.

Най-сърдечни приветствия по случай половинѣковното Ви творчество! Желая ви бодростъ до дълбоки старини!

Раевъ Великотърновски кметъ. — о —

София. Г-нъ Петръ Драгулевъ, Варна.

На моитѣ обичанъ колега и отличенъ приятелъ, съ ценното съдѣйствие на когото изнесохме колесницата на българскиятъ журнализмъ на равниятъ пътъ, по случай 45 годишния му вестникарски юбилей, поднасямъ сърдечни приветствия.

Ст. Хр. Никифоровъ Председател на Съюза на българскитѣ журналисти.

Дружество на Варненскитѣ търговци.

Варна, 9 май 1927 г.

До Господинъ П. Д. Драгулевъ Туку

Уважаемий Господинъ Драгулевъ,

Защитникъ на интереситѣ на родното търговско съсловие, Вие, като вѣренъ стражъ, бѣхте за неговото закрепване въ продължение на цѣли две десетилетия. Схващайки голѣмото значение, което упражняватъ върху културния и стопански напредѣкъ на страната ни търговското и промишленото съсловие, Вие прегърнахте благородната задача да посветите Вашия животъ за тѣхното мощно укрепване. Вие съ право можете да се гордеете, че дълото, на което Вие неуморно служихте толкова години подредъ, крѣпне и се равнина за честъ на нашата родина. Идеята за Български Търговски съюзъ, на която Вие бѣхте горещъ привърженикъ, днесъ е реализиранъ фактъ. Вие виждате какъ този съюзъ върви съ гигантски крачки напредъ, възкръсвайки своята мощъ, като голѣма стопанска единица. Вамъ е сжщо известно, че гордостъта на търговска България е ней-

ния мощенъ съюзъ. Дерзайте, учителю, защото въ неговото образуване, Вие имате своя дѣлъ.

Днесъ, когато Вие празнувате 45-та година отъ Вашата журналистическа дѣйностъ, Варненското търговско д-во става тѣлководителъ на въздушвенелията на цѣлокупното търговско съсловие въ нашия градъ, като Ви поднася своитѣ искрени поздравления. Нека още дълги години се радвате на добро здраве, та да бъдете за примеръ и подражание на подрастващитѣ поколения.

Варненско Търговско Д-во: Председателъ: П. Бѣлиовъ Секретаръ: Б. Т. Илифарски.

Варна, май 1927 год.

Уважаемий Г-нъ П. Драгулевъ

Вие се прощавате съ обществото, което Ви обичаше и жадно четеше онова, което Вашето пламенно журналистическо перо му поднасяше въ разстояние на 45 години, като сътрудникъ на чужди вестници или като редакторъ и издател на собствени такива. Вие сте решенъ да счупите писалката, съ която цѣли 45 години бѣхте гражданското съзнание и професионалното съревнование на дѣловиятъ българинъ — стопанецъ и търговецъ. Въ този именно моментъ азъ подновявамъ благодарния си споменъ — много отдавнашенъ — за Вашето ценно сътрудничество въ издаваниятъ отъ менъ до 1912 година, въ гр. Балчикъ вестникъ „Куриеръ“, който равнаше въ цѣлиятъ Добруджански край тревитѣ и пламени мисли, които въ уводни дѣлови статии Вие развивахте да будите съзнанието и да крѣпите духътъ на добруджанското гражданство. Тѣзи Ваши статии — винаги носещи общоопознатиятъ на гражданството въ Добуджа Вашъ псевдонимъ „Argus“ и отпечатана на искреността въ соченото на пѣтицата и просветляването на политическия и общественъ животъ — се жадно четяха и поглѣждаха отъ четцитѣ на „Куриеръ“. Тѣ бѣха сжщо единъ отъ тия, които създадоха доброто име и авторитетъ на тоя мой вестникъ, като скромнъ изравителъ на добруджанското общественно мнение и като горко блянъ павителъ на политико-общественитѣ правдини въ тоя край.

Тогавъ се очудвахъ, очудвамъ се още и сега на твърдостъта на волята Ви, на крѣпкостъта на енергията Ви и на постоянството, търпенивостъта и издръжливостъта Ви, съ една абсолютна и неизменна точността на служите съ перото си на нѣколко страни — да издавате собствени вестници и да не Ви лицева ни воля, ни енергия, ни неустояване на думата си и поестиятъ ангажиментъ да сътрудничествувате — и то даромъ — на други вестници. Просто, очудвахъ ме, отъ каде черпите Вие тая енергия самъ да смогвате да списвате всичкитѣ отдели на Вашитѣ вестници съ стопанско-икономическо съдържание и да ги навреме издавате и администрирате и сжщевременно да ви достигатъ сили и енергия да помагате на менъ и на много други вестници въ Варна и Добричъ, пъкъ, не е чудно, и въ други мѣста!

Уважаемий г. Драгулевъ,

Особенъ подвигъ ли да нарека тая Ви усиленна дѣйностъ или *свръхусилие* — въ една или въ другия случай, Вашата личностъ се характеризира съ тия три ценни качества — здрана и твърда воля, неуморимъ трудъ и неравколебимо търпение и постоянство. Съ дѣлата си Вие напънквате съ качествата на типиченъ българинъ, девица и кумира на който е билъ: тру-

долюбие, трудолюбие и колкото се може повече трудолюбие.

Ето чертата и начествата, които сж владели Вашата журналистическа дѣйностъ въ изминалитѣ 45 години. Предъ тѣхъ се азъ покланямъ. Предъ тѣхъ трѣбва да се поклони и всички добъръ българинъ, за страната на който Вие, като провинциаленъ журналистъ и публицистъ, въ единъ тѣлъ дълъгъ периодъ полевно работихте.

Въ момента, когато се радвалъте съ скъпата и неопенима своя дѣйностъ, Вие съ право можете да кажете: „Изпълнитѣ гражданскитѣ си и обществениятъ си дългъ!“ А азъ дължа да кажа: „Изпълнитѣ го безшумно, но достойно!“

Вашата старостъ и преумората Ви, Ви наложиха да се радвалъте съ столѣтъ и перото си и да напустнете кариерата и професията си като журналистъ въ едно време, когато Вие, съ опитността си и похватността си, сте необходимъ за гражданската народополена културна работа. За това трѣбва да се съжалява. Но налага Ви се това отъ нуждата и Вие сливате отъ сцената на неуморимъ активенъ труженикъ въ полето на журналистиката.

Общъ нашъ дългъ на младитѣ Ви замѣстници е въ тоя именно часъ да Ви изразимъ чувства на искренна адмирация. Доскорошенъ Вашъ колега, валагамъ си приятния дългъ и азъ да Ви поднеса сърдечнитѣ си приветствия и да Ви пожела лѣки старини. За билото време, когато имахъ много да се поуча отъ Васъ, като младъ вестникаръ и да се ползувамъ отъ сътрудничеството Ви, ползувамъ се отъ случая да присъединя къмъ приветствията си и чувствата си на сърдечна благодарностъ и признателностъ.

За винаги Вашъ: Н. Т. Камбуровъ, бившъ редакторъ и издател на в. „Куриеръ“.

Гр. В. Търново, априлъ 1927 г. Дарий мой старъ приятелю, Г. П. Драгулевъ.

Познавахъ твоята смѣла воля и желѣзната упоритостъ на труда ти и на постоянството ти и не се съмнявахъ, че въ трудната провинциална вестникарска работа, съ която бѣ се нагърбилъ преди 45 години — времето отъ когато датира постоянството ми и приятелството ми съ тебъ — ще влезешъ съ честъ и достоинство и като победителъ надъ всички спѣлки и надъ всички мъжнотии, съ които ще се срещнешъ при тая си дѣйностъ.

45 годишнината, за която, навѣрно, получавашъ и ще получавашъ приветствията на многобройнитѣ си приятели и познати, е триумфъ на тая, именно, твоя смѣла воля и желѣзна упоритостъ на труда и постоянството. Ти, като провинциаленъ журналистъ, направилъ за страната ни, въ особености въ последнитѣ две десетилетия, когато стопанскитѣ и икономическитѣ ни съсловия почнаха да се пробуждатъ отъ летаргията. Ти достойно ги ръководи, напѣтствува въ тѣхната дѣйностъ професионално-обществена и спекулативна.

За тая твоя победа, за тая ти половинъ нѣковна полезна дѣйностъ за страната и народа, поднасямъ ти и азъ моитѣ най-сърдечни и задушвени поздравления и благопожелания, съ молитствуването на душата ми: Богъ да те пави здравъ и живъ, не радостенъ и за много години още бодъръ, да устоявашъ тѣхъ храбъръ, и честно срещу спѣллитѣ и трудноститѣ, които срещашъ въ полето на дѣйността

си, да правдувашъ и 50 годишнината на тая своя дѣйностъ.

Поздравявамъ те и съ Христовото Свето възкресение.

Стария ти приятелъ Ил. Христовъ бившъ и къ на Търновската и други телеграфо-почтенски станции — пенсионеръ.

Гр. Варна, 5 май 1927 г.

Уважаемий Г. П. Д. Драгулевъ,

По случай юбилея Ви за 45 годишна журналистична и публицистична дѣйностъ Телеграфо-почтенци и Телефонисти въ Варненската Станция се прекланятъ предъ тая половинъ нѣковна революционно-просветна и стопанска дѣйностъ, която Вие изнесохте на плещитѣ си! Ние не малко сме се учили отъ списванитѣ отъ Васъ вестници и съзнателно сме подпомагали журналистическата Ваша дѣйностъ, която ние респектирала съ своя темпераментъ, безкористие, себеприщане.

Приемете уважаемий г. Драгулевъ израва на нашитѣ почитания.

Началникъ на станцията: К. Пенчевъ.

Габрово, априлъ 1927 г.

Високоуважаемий Г. П. Д. Драгулевъ

Едва отъ нѣколко години съмъ редовенъ четецъ на вестника Ви. Като бившъ чиновникъ, току следъ войнитѣ посветенъ на търговията, чувствувашъ особено голѣма нужда отъ ориентирание въ това ново поприще. Вестникътъ Ви „Търговско Промислена Защита“ ми достави и непрестанно ми доставя много отъ оказанията, които ми служатъ като поточникъ за тая ориентировка. Съ удоволствие го чета и следя всичко, което Вашето опитно перо на единъ старъ журналистъ, близкъ до нашия животъ, пише на единъ популяренъ и много разбранъ отъ мозацитѣ въ търговското поприще евикъ. Особено удоволствие изпитвамъ и отъ неговия борчески духъ и смѣла защита на стопанскитѣ и търговскитѣ интереси, отъ вѣдето и да би били тѣ притиснати. Нашитѣ габровци, въ особености, вѣскога стоящи до сърдцето Ви, сж единъ отъ най-доволнитѣ и най-задълженитѣ къмъ Васъ да Ви сж признателни.

По случай Вашата 45 годишнина поднасямъ Ви моитѣ приятелски поздравии съ благопожелания да Ви окрили Всевидния, като Ви дарува здравие и бодъръ духъ да продължите дѣйността си и да се наслаждавате отъ народополенитѣ си трудове и дѣла.

П. Данаджиевъ Търговецъ-комисионеръ.

Уважаемий Г-нъ Драгулевъ,

Бѣсно узнавъ за Вашия юбилей, по случай 45 годишната Ви журналистическа и обществена дѣйностъ, бървахъ да се присѣдиня къмъ Вашитѣ приятели и почитатели по случая и да Ви поднеса най-хубавитѣ си благопожелания и поздравления.

Азъ, като синъ на общественикъ, съ 35 годишна журналистическа дѣйностъ — покойния Тодоръ Хаджи Стаичевъ отъ Русе, имахъ възможностъ отъ детинство да проследя жи-

*) Съ особена благодарностъ времъ поздравяванията на свѣтъ за моя прѣкъ учителъ по журналистика г. Б. Стаичевъ. Отъ трудътъ, постоянството и идеалния правдивостъ на редактора на в. „Славянинъ“, покойния Т. х. Стаичевъ, азъ взехъ голѣми поуки. За тоя идеаленъ журналистъ отъ прозяването на друго мѣсто въ неговия брой азъ съмъ споменавамъ. При другъ случай ще дамъ пѣли подробности.

ота и дейността на българския общественик и журналист и имамъ пълна представа за тежкото бреме на скромените труженици въ тази област, какъвто сте били и Вие въ продължение на цели 45 години. И като сравнявамъ живота на моя баща, когото 35 годишна дейност въ тази област слони перото и живота му, казвамъ си: щастливъ сте Вие да доживяете 45 годишната на Вашата журналистическа кариера — тъй тежка у насъ при условията, въ които е сложенъ провинциалния журналист. Вашата дейност е цѣлъ подвигъ и нека въ деня на Вашия скроменъ юбилей награда и утѣха Ви бъдатъ хубавитѣ слова, които Ви отпращаватъ Вашитѣ многобройни приятели и почитатели, а ний по-младитѣ ще черпимъ поука отъ Вашитѣ постоянство, издръжливостъ и неуморенъ трудъ.

гр. Варна, 6 май 1927 г.

Съ почитание: Б. Станчевъ
 Редакторъ на вестникъ
 „Морски Ратникъ“

Д. Цапаровъ.

Злата съдба надъ България.

Неимовърни, бихъ казвалъ, свръчовъшки усилия сж необходими за да се премахнатъ утайкитѣ на последнитѣ десетилетия, покрили съ мивами почти всички отрасли на духовния и материаленъ животъ на съвременното общество. Истината и правото днесъ, въ тѣхната отрицателна смисълъ, е монополъ само на отделни общества и държави, които въ символъ въ живота иматъ само грубата сила и сж надигнали въ култъ еготизма. Подъ егидата на това знаме тия държави тормозятъ и унищожаватъ слабитѣ такива. Понятието международно право е обриване. Таки мисълъ се поддържа съ дебели линии презъ време на последната война и въ отделнитѣ европейски конференции следъ войната. Не въ Лондонъ, Парижъ, Версалъ, Генуа, Локарно, Женева и прочие градове и градчета, но и горе на Марсъ да се свика международна конференция все преливане отъ пустото въ правдното. Едно само ще трѣбва да се помни отъ ония, които сж своята агресивна политика целтъ да унищожатъ малкитѣ народи: Съсловия и класи, всемирни царства и империи, равни видове и форми на управления въ равни времена и епохи сж изчезвали безвъзвратно, обаче народитѣ не умиратъ. Правото и истината винаги се тая тамъ дълбоко въ недрата на маситѣ, съставляващи даденъ народъ и тѣ, съ общи усилия, начело съ идеята за национално, политическо и икономическо възраждане ще въпрятъ похода на международното безправие.

Нашата малка България, като клонка отъ европейския континентъ, съобразно нейния халъ освенъ репарационнитѣ задължения, носи на плещитѣ си и съответния иай отъ международния хаосъ. Това хаосъ е извършилъ мостове и е преминавалъ въ семейството, въ училището, въ политиката, въ търговията и индустрията, изобщо надникналъ е въ всички фибри на нашия обществени животъ. Всичко отрицателно бързо се въприема и изключително само съ това отрицателно днесъ може да се отгива напредъ, а именно това е то пълния обривъ въ нашия материаленъ и духовенъ животъ. Нашето съзнание следъ войната се появява и отърен отъ заблуждението. Ние се уверихме, че увечеността ни въ войната е би-

ло гибелно и че цветущата наша Родна градина до преди войната следъ нея се обрива въ равнини и дълбоки пропасти, въ които се погребяха всички цветни и благоухани български добродетели, а тѣ бѣха родени, открити и подхранени отъ младата наша 35 годишна майка България. Къде е днесъ нашата младостъ, нейната живеностъ, руменина, усмивка и пѣсенъ? . . . Преди временно старостъ. Останалитѣ следъ войната нейни синоне, лишени отъ нужния политически ценъ и възраст, отъ научни принципи и история на минало за да поведѣха страната по пътя на спасението — хванала тоя къмъ страданията, жкитѣ и отчаянието. Това управление още въ първитѣ дни усвои принципа: „Върху нещастieto на едни ще гради щастieto на други“ — оня сжщия погрѣшенъ принципъ, само че въ друга форма, освенъ и начѣлно приложенъ въ навечерието на войната отъ друга категория наши управници, като не държаха сметка за накъванието, което евентуално ще последва вследствие ролота и негодуванието на съдбата. Чл. 4, Закона за Т. П. собственостъ и редъ други мироприятия криеха въ себе си залога за съловността, резултата отъ която чувствуваме днесъ и порядъчно носимъ последствията. Обаче, инстинкта за самосъхранението е втора природа, както въ отделнитѣ народи изравенъ въ принципа на националността, тѣй и въ отделната личностъ, по отношение на неговия сънародникъ, съгражданинъ, приятелъ на даже членъ отъ неговото семейство. Настъжни недоверието, неуважението и злобата единъ къмъ другъ. Стремезжа къмъ безсърдечие, къмъ користъ и откъщение стигна святата кулминация, и тия ронили пороци принесоха своето разрушително влияние въ гжжнитѣ на нашето управление, за да доживемъ историческия 9 юний, а следъ него редица моменти — изравяващи въ най ярка форма зверекото въ човѣка. И днесъ венчки пишмъ, че кривата ни души. Да, цѣлата наша българска атмосфера е напоена съ отрова, която поваля ежедневно всичко порядъчно и честно и не направно е повика въ цѣлата наша преса, че настъпва много по-опасна и страшна крива, която води и приближава да хвърли хубавата ни родина въ пропасти. Всичко вамира, всичко се руши. Това, който живѣе въ единъ земеделчески центъръ непосредствено наблюдава, какъ нашия земеделецъ е изгубилъ духъ и енергия и какъ доверчашната полукана и корава ржка се е обривала въ беволентъ органъ. Това който живѣе въ единъ търговски районъ центъръ сжщо тѣй непосредствено наблюдава какъ доверчашния порядъченъ, честенъ и съ високъ търговски моралъ търговецъ днесъ е изправенъ предъ призрака на фалита. А тоя който живѣе въ единъ индустриаленъ промишленъ центъръ, какъвто е Габрово, той наблюдава какъ се руши изградениятъ и създаденъ още отъ преди освобождението ни промишленъ инвентаръ, какъ останалитѣ живи още стари индустриалци преждевременно ги напуща инициативата и стремезжа къмъ творчество. Волята и съзнание то ги напуштатъ подъ напора на днешната крива и тѣ оставатъ само съ спомена на недавнашното велико минало, когато безъ всекакъвъ ценъ и атестатъ, безъ видима материална сила сж се впуштали въ неизвестното да търсятъ гордостта и величието на България. Тогава тѣ притежаваха волята, характера, предприемчивостта и силния непоколебимъ духъ. Съзнание-

то, че сж преди всичко българини и ще служатъ само за родината си бѣ тѣхния ориентъ.

Примери: Ив. К. Калпазановъ, съ образование, какъто можеше да се даде въ Габрово презъ периода 1835 до 1845 г., въ 1873 година постави първия даракъ и чепкала, а въ 1882 г. прескочи въ Кемницъ (Германия) и заимъ хурката съ първата преданица.

Хр. Р. Бобчевъ, съ сжщото образование, презъ 1884 г. стигна въ Манчестеръ (Англия) и отъ брѣговетѣ на Ламашъ „Рубиконъ преминатъ“ — купи и внесе презъ Овничовъ предачна машина за гайтанъ.

Ив. х. Беронъ, съ Про кл. образование, цѣли 10 години той се е върталъ на мелничното колесо, въ началото съ баща си, а после самъ. Презъ този периодъ, подъ крайно отекчителната и своеобразна мелодия на мелничното кречетало, той е култивиралъ въ себе си идеята за нова модерна индустрия — производство на тънки, финни и чисто вълнени платове по подобие и торнекъ на европейскитѣ. Тази идея той успѣва да реализира въ 1892 година. Този български индустриалецъ заслужава вниманието на цѣла България. Снемете шапки и адмирирайте кумира, който олицетворява безграничната воля, енергия, предприемчивостъ, младечески непоколебимъ духъ и класическа практичностъ. Неговиятъ кракъ навадъ не знае. Нещастията за него сж за равнообразие. Той имъ се смѣе и съ усмивка си отминава. Презъ 1923 година фабриката му въ пламъци, а той, добилъ по лицето си отепана на пощната огнена стихия, е мислялъ и черталъ бъдащата реставрация на сждата. Миналъ по труповѣтѣ на вътрешни семейни нещастия, писелъ съ рицарски стоицизъмъ повеленията на фаталния „чл. 4“, съ повита глава и цѣпане на уста изгледалъ изнасенето презъ 1919 год. конфискувани 30,000 м. първоклассевни платове; съ затенъ дъхъ и прометеено спокойствие е наблюдавалъ опожаряването на фабриката си и като венецъ на всички изгуби за винаги другарката си — той винаги и сегъ гледа и слуша вътрешното свое вѣрую. — „Всичко това е обществено, а не мое богатство. Родната индустрия тона е алфата и омегата на моя животъ. Всичко друго е само дракотини по моя организмъ“.

Г. Т. Рашевъ — ето още единъ гигантъ, който съединилъ въ себе си умъ и воля и приложи своитѣ познания въ областта на зараждащата се индустрия. Отъ 1895—1908 год. съ едната си ржка той е държалъ гробница си ковчегъ, а съ другата четиряриотната делелина, съ крайно изтощени нерви, во съ аперенъ погледъ въ бъдащото, той победи смъртта за да донѣрши наченатото още презъ 1902 г. свое преднамерение — фабрика за ленини и конопени изделия.

Улесненията и съдействието, които него време му сж дадени отъ страна на държавата сж вървели паралелно съ двойно по-голѣмитѣ съпки, пранени му отъ близки и далечни съграждани, само защото той не споделяше съ тѣхъ страха отъ наченатото дѣло. Ако той най много бѣ преследванъ презъ време на войната отъ страна на властѣта, ако и днесъ той е поставенъ въ положението да бжде вригелъ на непрогледния мракъ, покаялъ готовата му всеки мигъ да огласи съ работническата пѣсенъ и монотоненъ гряскъ цѣлата хълмиста мѣтност около фабриката му, сжщо пакъ отстрана на властѣта, то велико това е, нека се помни и разбере, защото

той съ презрение гледеше на всички опити да се вътръгне отъ него *рушеетъ*. „Снемете, е казвалъ той на военни комисии и отделни длъжностни лица, снемете маскитѣ и кажете направо какво искате отъ менъ — съвестъ ли или престѣпление. За да удовлетвори Вашето скрито користно намерение азъ трѣбва да преспа съвестта си и да претърпя престѣплението, а това значи да стаа съдружникъ съ Васъ въ стремлението Ви за опрощаването на България. Азъ Ви презирамъ и ще презирамъ въ сѣки подобенъ опитъ предъ видимата вероятностъ даже единъ денъ да остана такъвъ, какъто съмъ билъ преди 1902 г.“ Тѣй говореше този истински доброжелателъ на България за да достигне днесъ до положението да се подиграва даже и официалната властъ, представителката на страната, която той тѣй много обича.

Бр. Калпазанови, Г. Д. Попонъ, Хр. Марокинджиевъ, Пенчо Ив. Семовъ, всички стари основатели на фабриктѣ „Александръ“, „Успѣхъ“, „Троица“ и редица още стари и млади радатели и стороници за нашата индустрия.

Цѣлата тази деадема отъ брилянти, които въ миналото е красила челото на нашата майка България днесъ е оставена да бжде украшение на тъмата, на мрака, на престѣпността. Нашитѣ индустриалци изгубиха вѣрата въ себе си. Тѣ сж сляомени, Кружа и гордостта ги замести малодушието и отчаянието за да стигнатъ до положението да тичатъ отъ капия на капия по банкитѣ, да се подаватъ и чакатъ благоволенieto на товъ или ови банковъ чиновникъ. Какъвъ хаосъ, какво безвредие, каква отчвена крива. Днесъ, като че ли цѣла България е разделена на три враждующи лагера: Властници, съ цѣлата своя чиновническа армия; производителци; индустриалци, търговци и земеделци и третиятъ най-голѣния лагеръ коопематора; работници, дребни занаятчии и дребни земеделци. Тѣ се ненавиждатъ, тѣ се мразятъ, тѣ се преследватъ тѣй както се преследватъ два враждебни народа. Е, къде сте Вий нашестви на националитѣ блага, къде сте вий стороници на величието и благоденствието на България, къде сте вий вдъхновители и крепители на творческия български гений? Не чувате ли реятъ и охканията на разбититѣ мечти? Тръгнете въ цѣлата страна, слеете долу въ низинитѣ, въ недрата на народа; елате тукъ въ Габрово, станете непосредствени врители и свидѣтели на всички адски терзания отъ индустриалеца-фабрикантъ до работника. Елате и следъ като се уверите, следъ като чуете тѣхнитѣ болки, търсете тогава и намерете пътя за спасение. Изгонетѣ братската умрава и недонѣрне въ народа. Хванете треперящите рѣце на единия, втория и третия, цѣхнете ги, но не съ юдна целулка, а съ такава, пропита съ родителски чувства, притиснете ги до гърдитѣ си и имъ вдъхнете класическо доверие единъ къмъ другъ и . . . тогава народа самъ ще се спаси . . . Кристалнитѣ идеи, взаимното доверие, любовта къмъ родината и най-послед националната гордостъ ще добиятъ херколесова сила и мощъ и ще строятъ чиличената верига, Никакво орждие не е въ състояние да спре похода на народа къмъ нови светли и чаровни бжднии.

„Народитѣ не умиратъ“ — нека се помни това добре.

Печатница Д. Тодоровъ, Варна.

Забравени белѣжки

Карта на средноевропейскитѣ фабрики за зърнени обработвания.

Водятъ се преговори помежду австрийскитѣ, чехословакитѣ и унгарскитѣ фабрики, които обработватъ произведенията си отъ зърнени храни и въобще отъ земеделчески продукти, за образуването акционеренъ картелъ. Всичкитѣ голѣми набавки и продажби ще се извършватъ чрезъ централата на карта.

Противъ свръхпроизводството на петролъ въ Америка.

Съ целъ да се намали тежкото положение и негодата, които последва отъ свръхпроизводството, множество петролни предприятия решиха да намалятъ производството си или да го ограничатъ. Така Стандардъ Ойлъ въ Нью Джерсей е понижилъ на 60,000 барела капацитетата на производството въ рафинеритѣ си по системата „кранингъ“. Стандардъ Ойлъ въ Луизиана е съвсемъ спрѣлъ работата въ всичкитѣ свои рафинерии отъ тоя видъ, а въ Калифорния е спрѣлъ градежа на нови рафинерии. Мариандъ Ойлъ е намалилъ производството си отъ 25,000 на 16,000 барела.

Нова митнишна тарифа въ Ромжния.

Отъ 1 т. м. (май) въ Ромжния влиза въ сила новата митнишка тарифа. Тя е изработена въ духътъ на всестранната защита на мѣтната индустрия отъ конкуренцията. За някои артикули е утвърдено особено високо мито съ целъ въ борба противъ думпинговата цена на туждестранната конкуренция. Въ новата тарифа сж прокарани три категории: обикновена, минимална и изключителна тарифа. Митата сж въ влато, пресметнати върху бавата на 40 книжни леи въ единъ златенъ лей. Въ промишленитѣ кръгове владѣятъ различни мнения за тази база на пресметане съ огледъ на това, че на цюрихската борса днеска златниятъ лей се котира на бавата на 30:1.

Съ всички държави, съ които Ромжния има провизорни търговски договори прилагането на митлическата тарифа въ минималнитѣ й разшири ще трае само до 1 юлий т. г.

Споредъ новата тарифа за разширитѣ на митата по отношение предметитѣ отъ примарна необходимостъ възлавятъ отъ 1 до 10%; за полуфабрикати 10 до 20%; за цѣли фабрикати и колониялни произведения отъ 20 до 30%. Разшира на митото надъ 30% се отнася до всички ония произведения, чийто вносъ трѣбва да се подобие и намали, а сжщо и до луксовнитѣ стоки.

Запретителната тарифа въсѣга около 100 артикула. Тази тарифа се въвежда за защита отъ думпинга, която ще се прилага само по предложение отъ Тарифната митническа комисия на финансовото министерство.

Крива въ ромжиската петролна индустрия.

Вследствие постоянното падане на ценитѣ въ световнитѣ тържища, които продължаватъ вече отъ цѣли 8—9 мѣсеца, твърде много страда и петролната индустрия въ Ромжния. Петролната продукция въ Ромжния безсирно расте, а паричния ефектъ на продукцията остава сжщия, пѣкъ въ последно време се забелѣва и да спада. Цѣли 75% отъ ромжиския петролъ е откъванъ за вносъ, та лесно може да се раз-

МАНОЛОВЪ, ТОПАЛСКИ

Транспортна къща — Варна.

Специаленъ отдѣлъ за морски транспорт и морски застраховки.

Връзки съ:

Лирей, Марсилия, Барселона, Ньюйоркъ и съ всички дунавски пристанища.

Отдѣлъ обезмитване и експедиция.

Внимание

За хубави трайни и по цѣни достъпни за всѣкиго:

Шевни машини и велосипеди Гритцнеръ, велосипеди Орану-Алфонсъ Томанъ.

Плетачни машини метъоръ и прѣскачки за лозя.

Най-здрави практични и за разни прѣскания Карлъ Плацъ № 1.

Отнесете се до фирмата

Б. Р. К. БЪКЛОВИ

СОФИЯ, ВАРНА, РУСЕ И ПЛОВДИВЪ.

бере какво значи за ромънската петролна индустрия спадането на 25 до 35%.

Износ на ромънския петролъ отрада най-много отъ руската конкуренция, която постоянно завладява ромънскитъ петролни тържища, особено въ источнитъ държави.

Сѣтовнитъ житни тържища.

Сведенията отъ Америка сж, че, вследствие наводненията въ Мисисипи, реколтата на житото е намалена съ 12%. Ако наводнението се още повече разшири, намалението ще бжде по голѣмо. Поради това положеніе тенденцията на житото е твърда, особено въ терминната търговия. Голѣмъ е скокътъ въ цѣнитъ и на ржжята, защото Германия тази година ще има слаба реколта най-малко съ 20%. Въ Виена въ три дни презъ истеклата недѣля цената се повдигна отъ 37 на 42 шилинга.

Въ световния пазаръ продажбитъ сж твърде оживени, защото стоката се е изчерпила за изхранването на странитъ вносители до новата реколта. Стока се търси въ всички страни и за туй тенденцията се ватвърдава. Въ Виена плащатъ 214 чех. кр. франко границата, шлепска стока 1.15—1.75 чех. кр. ех шлепъ Виена. Манитоба се нотира 49 шил. Барузо 43.50 шил. франко вагонъ Триестъ.

Тенденцията за кукуруза е благоприятна. Нотира се шлепска стока 1.15—1.75 чех. кр. Подъ влиянието на странство, и у насъ тенденцията за шлепницата етана по-твърда и цѣнитъ още повече се поправиха.

Търговскитъ пазници.

Варна. Въ всички браншове съвършено слаба дейность. Застой много голѣмъ.

Бурiazъ. Малкото оживление предъ празникитъ се обърна въ мъртвило. Никакви сдѣлки.

Стокови борси.

Варна. Въпреки голѣмото ватвърдаване въ цѣнитъ на зимницата въ странство, а и поскъпяването ѝ тукъ, тоя артикулъ липсва въ борсата отъ доста дълго време. Обясненията сж, че той е вече изчерпанъ у производителитъ. Царевницата се котира върху 392.50 лв. 100 кгр., боба — 395 лв. 100 кгр.

Бурiazъ. И въ тая борса зимницата е съвсемъ съ незначителни пристигания. Котира се върху 760—775 лв. 100 кгр.

ХРОНИКА

Редакторъ н. г. П. Драгулевъ, по случай празниеството си на 15 т. м. ще приеме всички посещения на лица и групи, които би пожелали да му направятъ честта да го посетитъ, но, по здравословни причини, ва него сж включени всички официалности и церемонии и почитателно моли за извинение, че настоятелно отклонява всички отъ тоя характеръ намерения и поетжки.

Новата сезонна тарифа за пътницитъ по държавнитъ желѣзници до Синделъ и Девия, съ 50% намаление е въведена отъ 1 т. м. Тя ще важи до 15 септемврий т. г. Станциитъ отъ мѣстоотправката на пътницитъ ще издаватъ цѣли билети за отиване и връщане.

Производството на каменни въглища въ „Мина Перникъ“ презъ 1926 година е било 1,000,809 тона — съ 24,558 то-

на по малко отъ производството презъ 1924 год. и съ 30,450 тона по малко отъ 1925 год. Мина „Перникъ“ при първото си производство — 1891 г. — е дала производстао 8,420 тона, на 10 тата година (1901 г.) — 136,199 тона, на 20 та (1911 г.) 266,717 тона, на 30-та (1921 г.) 825,719 тона. Тя, обаче, има още много да се равнива и да стане още много по-важенъ факторъ за развитието на нашия стопански животъ.

Въ чуждата преса се предава съ една настойчивость и положителность, че нашето правителство е свързало договоръ съ чехословацката фабрика за въдушни хѣрчила „Аеро“, на която е дадена концесията за строене на аероплани, като ѝ се отстъпватъ всички права и привилегии по закона за насърчение мѣстната индустрия. Фабриката ще се построи въ Казанлъкъ на мѣсто, което ще се отстъпи безплатно на концесионера. Българското правител-

ство ще е вадължено да доставя 50% отъ потребитъ за своята авиация отъ тая фабрика.

Пичия на 6 т. м. члена отъ М. Търновската Дружба „Странджански край“, малкотърновеца — търговецъ въ Варна — Градю Петровъ въ 66 годишната си възраст. Покойникъ е братъ на именитиятъ странджански революционеръ и войвода Стоянъ Петровъ — Тулузовъ. Въ опѣлото на покойника, погребението му и въскрѣсѣнето на семейството му и на приятелитъ му ваеха най-живо участие всички членове на дружбата на малко търновци. Нашиятъ най-горещи съчувствия на всички опечалени и скръбящи.

Състоялата се въ Варна конференция на 7 до 10 т. м. отъ представителитъ на Варненската и Русенската търговски камари се е установила на една взаимно удобна база върху свободната зона на Варненския и Русенския портъ и възъ ос-

нова на нея вѣвка отъ дветъ камари по-отдѣлно ще направи своето и положение предъ правителството за онова, което ще е потребно то да предприеме за реализирането на идеята.

Въ свързка съ въпроса за свободната зона, въ Варна на 7 до 10 т. м. състоя една малка провизорна конференция отъ представители на Варненската и Русенската търговска камара. Русен. търгов. камара се представяваше отъ инженеръ Божиновъ и отъ ика на търгов. отдѣлъ при сжщата камара г. Ив. Поповъ. Конференцията свърши само съ едно предявтелно обмѣляване на мисли по принципъ. Една нова конференция, съ участието и на правителствени делегати ще обмисли основно начина за реализирането на идеята за зоната, обаче следъ като правителството се ориентира върху исканията, които ще се предявятъ отъ сжщитъ камари възъ основа на базата усвоена въ провизорната конференция.

Парна Бояджийска Фабрика „СОКОЛЪ“ Акц. Д-во Варна.

ПОКАНА

Управителния съветъ на парната Бояджийска Фабрика „СОКОЛЪ“ Акц. Д-во — Варна, честь има да покани г. г. акционеритъ на сжщото на V редовно годишно общо събрание, което ще се състои на 22 Май 8 часа преди обѣдъ въ помещението на Акц. Д-во за междунар. Търг. и Индустрия — Варна ул. Бургаска.

ДНЕВЕНЪ РЕДЪ:

- 1) Докладъ на управителния и проверителния съвети;
- 2) Удобрение „баланса“ и сметката „загуби и печалби“ за 1926 год.;
- 3) Освобождение отъ отговорность управителния и проверителния съвети за дейността имъ презъ 1926 год.;
- 4) Гласуване кредитъ за 1927 год.;
- 5) Избиране членове на новъ проверителенъ съветъ и тѣхни помощници.

Депозирването на акциитъ ще става въ касата на Д-вото за международна Търговия и Индустрия Варна ул. Бургаска, най-късно два дена преди денътъ на събранието за живущитъ въ гр. Варна акционери и петъ дена въ другитъ градове, съгласно устава.

Ако събранието не се състои на 22 Май, то се отлага за 29 сжщия м., въ сжщото помещение и часъ.

гр. Варна, 5 Май 1927 год.

Отъ Управителния съветъ.

БАЛАНСЪ

на Парната Бояджийска Фабрика „СОКОЛЪ“ Акц. Д-во Варна приключенъ на 31 Декемврий 1926 год.

АКТИВЪ

1	Недвижими имоти	493900
2	Инвентаръ	245900
3	Девиторы	497929.80
4	Сурови материали	432695.50
5	Гориви материали	16137
6	Гаранции	45000
7	Каса	802.05
		1732364.35

ПАСИВЪ

1	Капиталъ	1000000
2	Резервенъ фондъ	56373
3	Фондъ алополука	4592.15
4	Акциенти	460784.95
5	Кредиторы	120045.35
6	Депозанти на гаранции	45000
7	Загуби и печалби	45618.00
		1732364.35

Смѣтка „Загуби и Печалби“

на Парната Бояджийска Фабрика „СОКОЛЪ“ Акц. Д-во Варна приключена на 31 Декемврий 1926 год.

ДА ЗЕМА

1	Общи разности	550732.40
2	Курсови разлики	441.75
3	Лихви и Комисиони	2602
4	Загуба отъ невадени отъ употребленіе като негодни съгласно протоколното решение на управ. съветъ, равни инвентарни принадлежности	20441.50
5	Амортизация 10% инвентара в/у лв. 278149.75	27249.75
6	Амортизация 4% недвижимитъ имоти	20531.50
7	Безнадеждни вемания	32928.25
Чиста печалба:		654927.15
8	10% резервенъ фондъ	4561.90
9	5% възнаграждение на управителния съветъ	2280.95
10	2% възнаграждение на Технически Директоръ	912.35
11	1% фондъ алополука	456.20
12	Дивидендъ за раздаване	37407.50
		45618.90
		700546.05

ДА ДАВА

1	Отъ производство	700546.05
		700546.05

Счетоводителъ: С. Димитровъ.

ДОКЛАДЪ

на проверителния съветъ до V годишно събрание на акционеритъ на Парната Бояджийска Фабрика „СОКОЛЪ“ Акц. Д-во Варна.

Господа акционери,

Съгласно устава на дружеството и постановленията на търговския законъ, проверихме книженията на управителния съветъ и верно записани въ книгитъ.

Приключенитъ на 31 Декемврий 1926 г. балансъ и смѣтка загуби и печалби намерихме редовно съставени, за което Ви молимъ да ги одобрите, като освободите отъ отговорность управителния съветъ за дейността му презъ сжщата година.

гр. Варна, 5 Май 1927 год.

Проверителенъ съветъ: Гена Н. Генчевъ, Янаки Стойчевъ